

Tulleriák (részlet)

Tisztelt Ultrahang!

Tull úr levette a nagy zöld irattartót a polcról, kivett néhány papírlapot, beléjük nézett, aztán párat a táskájába csúsztatott, és kiment a lengyel piacra. Elsétált a ragyogó, de falsul kongó, vékony edények bódéja előtt, nem foglalkozott az egyszer használatos strandpapucsokkal, a bizonytalan lejáratú dátumú szárazelemekkel, egyenest a piac közepén álló, lehajtott oldalú lakókocsihoz tartott.

– Tessék, tessék – szólt le a kocsiból a szakállas fiatalember, meggyőződés nélkül –, mi jót hozott? Látásból már ismerték egymást.

Tull úr belenézett a táskájába.

– Van itt egy időpont a fogorvoshoz, fogkőtisztítás, ellenőrzés.

A fiatalember nem jött lázba, kissé unottan megvonta a vállát.

– Jó kezű orvos, megbízható, és főleg olcsó! – kínálta tovább Tull úr a portékát, és mivel a szakállas továbbra sem mutatkozott készségesnek, hozzátette: kettő van, egymástól fél évre.

– Na jó, lássuk – mondta a szakállas, lenyúlt a pult magasából, elvette a lapokat, vetett rájuk egy pillantást. – Rendben, mit szeretne, készpénz vagy csere?

– Hasi ultrahangra lenne szükségem – mondta Tull úr. – Rakoncátlankodik a barátom hólyagja – tette hozzá szükségtelenül, és közben kissé félrenézett.

A fiatalember elfordult, hátul egy dobozban kotorászott, majd lenyújtott egy lapot Tull úrnak. Makulátlan, hibátlan beutaló volt. Tull úr élvezettel olvasta:

Tisztelt Ultrahang!

Kérem beteg hasi ultrahangját.

Kórisme: bal veséből terimet távolítottak el.

tisztelettel

olvashatatlan aláírás

A sikeren felbátorodva előhúzott még egy beutalót, mindjárt mellékelve hozzá az érvényes időpontot is. És ehhez mit szólna? A fiatalember átvette, hangosan felolvasta:

Tisztelt Szemészeti!

Kérem szíves szemfenék vizsgálatát.

kórisme: tinnitus

olvashatatlan aláírás

– Nem rossz, és viszonylag közeli a dátum. Rendben, ha még ad valamit, kap érte egy egészen közeli, fullos vérvételi lapot.

– Jó, van itt egy Tisztelt FOG! , de akkor kérek még egy vállmasszázst a fizioterápián, két héten belül. Nem nekem, csak cserének – füllentett.

– Várjon, jó-jó, de csak lassan, lassan... Van netán valami ütősebb is?

Tull úr körbepillantott, aztán kissé lehalkítva hangját, bizalmasan odabökte: – Veseműtét. Laparoszkópos! A legmenőbb klinikán, májusban!

A fiatalember is körbepillantott. Gyér volt a forgalom így délelőtt a piacon, alig pár ember lézengett a bódék között. Rákönyökölt a pultra:

– Tudja mit? Rakja ki, mije van, aztán megegyezünk.

Benne voltak a bizniszben. Tull úr majdnem mindent elővett, szétterítette a lapokat a pulton, mutogatott, magyarázott, a fiatalember a szemüvegét is felrakta. Pusmogtak, hümmögtek, és gazdát cserélt egy tüdőszűrés, egy ingyenes koleszterinvizsgálat és vastagbélvizsgálat, röntgen- és MRI időpont, még egy hetes bentlívós fejfájásklinikai vizsgálat is. Alkudoztak, érveltek, nagyjából meg is egyeztek, Tull úr csak az idősotthoni listás helyet fájlalta, ehhez viszont nagyon ragaszkodott a

fiatalember („nekem is kell élnem valamiből, és tudja, nagy a kereslet”). Végül megegyeztek, mert a fiatalember még hozzácsapott a paklihoz egy interferonkúra-kvótát.

Tull úr összepakolt és hazaindult, azon töprengve, hogy vajon melyikük csinált jobb üzletet.

– Halló, várjon még! – szólt utána a fiatalember. A füléhez szorított telefonba hallgatva visszaintegette Tull urat. Letette a telefont, és előrehajolva még közelebb intette.

– Nézze, egy régi kedves kuncaftom hívott. Nincs véletlenül magának egy áprilisi temetése?

Tull úr kissé vonakodva felelt:

– Éppenséggel lenne.

– Milyen? Normál? – érdeklődött izgatottan a fiatalember.

– Komplet. Hamvasztás, ravatalozás, pap, kántor.

– Mit kér érte? – kérdezte csillogó szemmel a fiatalember. – Visszaadom az idősothtoni megüresedést.

Tull úr egy pillanatot elgondolkodott, majd a kezét nyújtotta:

– Meg egy láda sör!

Eufória

– Közbejött még egy utolsó hajtási nap, sajnos ugrott a megbeszél program. Holnap hajnaltól késő estig foglalt vagyok. De tudod mit, ha már ügyis erre jársz, gyere ki velem. Reggel ötkor felveszlek.

Tull úr belegondolt, és izgalomba jött. Gyerekkorában minden indián- és vadászkönyvet elolvasott. Később aztán ezek a témák a padlásra kerültek, de most itt az alkalom: megnézheti közléről, milyen egy igazi vadászat.

Kemény fagy, sötét, megbeszél utcasarok, aztán egy falu szélén még valaki. Érkezés még sötétben, kocsiajtók csapódása, fegyverek zörgése, üdvözlések kalaplevéve, eligazítás, számhúzás. Új kéz szerencsés kéz.

Első hajtás. Kibicként kis háromlábú széken, csend. Mélázás a téli erdő különösségén, a vadak alkalmazkodóképességén, a gyorsan lefolyó drámák brutalitásán – gondolta. Helyette: vacogás a hóban, a mínuszokban. Dörren pár puska, törés-zúzással nagy testű szarvasok törnek ki a fiatalosból, nyiladék átugorva, mögöttük el. Most csak disznóra és rókára lövünk. Korábbi történet a barától élénk testbeszéddel: visszatörő szarvastehén ugrott ki a bokrosból egy kis tisztásra, hatalmas ívben, egyenest nekem, az első két lábára érkeve fejünk szinte összeért (meg tudtam volna nyalni), aztán az állat magát kicsavarva valahogy mégis elkerült.

Második hajtás. Egyetlen hosszú nyiladékon állnak a puskások, vagy húszan, szezonvégi protokollvadászat jeles vendégekkel, erdészeti vezetőkkel, néhány külföldivel.

Mészárlásáról szó sincs. A vadaknak jobbak az érzékszervei, gyorsak, ügyesek, jó, ha minden harmadik lövés talál. A barát, a híres céllövő is rendszeren hibázgat. Azért a hajtás végére ott fekszik vagy tizenöt fekete disznó.

Intermezzo. A fagy kezd engedni, napsütéses tisztáson tűz, forró tea és virsli. Izgatott mesélések: hogy vette észre, hogyan lőtt rá, hogyan bukott fel. Idős, sokat látott puskások teljes drukokban. A sztároknak véres töret a kalapján.

Harmadik hajtás. Egyedül vannak, a hajtás induló felén, csak a visszatörő vadra számíthatnak. A barát nekikészül, lenyeseget pár ágat, villás botra támasztja a puskát. Róka, célzás, de messze van. Zörgés, szembe kocog egy vadkan, a barát követi a puskával, a nyiladékon lő. A vadkan hátsó fele leroskad, hörgő hangok, próbálja tovább húzni magát. Még két csattanás, elfekszik.

Próbáld meg te is! Nem is gondolt rá (tilos, és ő sohasem lőtt még, nem is ambicionálja), de az unszolásra felveszi a nehéz, gyönyörű formájú puskát, próbacélzás (a futónak az orrára célozz, akkor találod váll-lapon!), üresen próbacsettintés. Zörgés, rőt südő lohol, hideg fejjel követi a céltávcsővel (milyen könnyű odatenni a keresztet!), erősen tartja a puskát (biztosan nagyot rúg), a keskeny nyiladék pillanatában az orrára húzza, dörrenés, bukfenc, nem mozdul. Egyszerű volt, de a barát teljes izgalomban, vállára csap, gratulál.

Újabb zörgés, távolabb három koca szalad, lőj már, nógatja a barát, de higgadt marad, messze vannak. Hirtelen megállnak, egyik jól látszik, odateszi a célkeresztet a váll-lapra, a koca felfordul. Bravó – így a barát. Egyszerű.

Lefújás, jön a felvezető, öreg, helyi szaktárs. Bár tilos volt átadni a puskát, a barát megsúgja az első lövést. Az öreg gratulál: így van ez, az első mindjárt sikerül, aztán a második huszadikra sem. Öreg – gondolja, de magában tartja –, a második is sikerült.

Befejezés. Teríték, disznók és pár róka, fáklyák, kürtszó, büszke fényképezkedés. Tull úr a háttérben sétál, nem mondja senkinek, a disznók a barát számláján.

Egyszerű, kettőből kettő. Higgadtan bármit és bárkit lelővök, minden vadnál és mindenkinél ügyesebb vagyok. És senkinek nem mondom el, szabálytalan, de jobb is így, titok. Én vagyok a legjobb és a leghallgatagabb, még a csodálatra sincs szükségem, annyira jó vagyok, tiszta eufória.